

De laatste ambachtsman

Het leek me te simpel om waar te zijn. Dus ben ik zelf gaan kijken in zijn studio in Sint-Niklaas hoe hij het doet elke week. Niks computer had Karl me verzekerd, 100 procent ambachtelijk. En inderdaad: op zijn tekentafel liggen alleen potloden, verftubes en borstels. Plus foto's die niet worden nagetekend maar klaar liggen om getransformeerd te worden tot zijn wekelijks portret in *Focus Knack* van een figuur uit de wondere wereld van het entertainment. Voor hem staat geen beeldscherm maar ligt een blank vel Steinbach. In een eerste losse schets zoekt en vindt Karl zijn compositie. Dan wordt het portret met potlood verfijnd. Maar het is pas als hij er kleur bij haalt dat de tekening karakter en reliëf krijgt, dat de geportretteerde uit de papiervezels te voorschijn komt.

In een mix van gouache en aquarel legt Karl er de gelaagdheid dunnetjes op. Steeds op zijn hoede voor de op de loer liggende gladheid. Airbrush-effecten zijn hem iets te clean. 'Je moet altijd blijven zien dat het getekend is', zegt Karl. En terwijl voor de leek de osmose tussen plakkaat- en waterverf volmaakt is want naadloos (zonder dat je ziet waar de ene techniek ophoudt en de andere begint), zegt Karl dat hij na al die jaren nog altijd niet klaar is met zijn techniek, dat hij er nog niet alles heeft uitgehaald wat eruit te halen valt.

Op zich is techniek, hoe virtuoos en liefdevol gebezigd ook, natuurlijk niet belangrijk. Wat telt is wat je ermee uitdrukt. En hoe subtiel je dat doet.

Neem nu het portret van Lou Reed dat Karl bij ons bezoek aan het maken is ter gelegenheid van de integrale opvoering van zijn meesterwerk *Berlin*: de een zal al wat langer moeten kijken dan de ander om te merken dat in de diepe groeven in het gezicht van de rocklegende een gitaar vergroeid zit. Karl maakt dan ook tekeningen die je moet lezen. Uit zijn diepteportretten groeit een journalistiek verhaal. Dat anders dan veel vierpaginastukken maanden later nog altijd niet aan impact heeft ingeboet en ingelijst een tweede leven kan beginnen.

Als je hem zo aan het werk ziet, urenlang in de weer met het verfijnen van zijn werk, lijkt hij wel een geduldige miniaturist, maar ook een beeldjournalist die werkt tegen de deadline. Iets wat Karl zeker niet afremt maar hem integendeel stimuleert. 'Landschapschilders leveren toch ook een gevecht tegen de ondergaande zon?'

Later, bij het uitkiezen van de tekeningen voor **Very Important Paintings**, streeft Karl naar een mix van de diverse stijlen, genres en emoties die hij in zijn werk bespeelt: een heuse spotprent van Boudewijn De Groot als loze vissertje, een melancholieke hommage aan *Première*-boegbeeld Jo Röpcke, een actualiteitsprent waarin hij twee titanen combineert (het gemengde portret van Spielberg en Kuifje), een conceptuele tekening met pellicule en rode loper voor het Filmfestival van Cannes. Of wat hij zijn favoriet type prent noemt: een nieuwe samenstelling van vertrouwde elementen tot een enorm krachtige structuur, zoals zijn sferbeeld voor de Koningin Elisabethwedstrijd, een quasi-collage van het bleke gelaat van de koningin, een warme pels, een vleugelpiano en een partituur.

'Ik besef dat ik in een entertainmentmagazine moet concurreren met spectaculaire foto's', weet Karl. Bij het doorbladeren van zijn portfolio valt alvast op hoeveel sterke beelden Karl op zijn *Focus*-palmars heeft. En hoe zijn veelvormigheid altijd getuigt van grote precisie, grafisch inzicht, speelsheid, sierlijkheid en humor.

Terug naar de tekenplank, waar Karl onverstoord met pen en penseel Lou Reeds ziel blootlegt. Soms heeft hij stilte nodig, maar op dit eigenste moment wordt hij extra voortgestuwd door de jazz-cd die hard uit de luidsprekers schalt. Door de muzikant die óók alles uit zijn instrument wil halen.

Patrick Duynslaegher *Hoofdredacteur Focus Knack*